

Gyoma község lelkesen ünnepelte meg március 15-ét

Sugárzó márciusi napfényben fürdenek az utcák. A gyomaiak ünneplőben igyekeznek egy cél felé. Uri emberek komoly feketében, egyszerű asszonyok bekötött fejjel, tempós lépésű parasztemberek ragyogó csizmában, lányok, legények tiszta ünneplő arccal, gyerekek boldog kíváncsisággal gyülekeznek az országzászló szárnyai alá. Mint egy család hazatérő gyermekei állnak ott a világoskék ég alatt, egy gondolat, egy érzés összefogó büvkörében, amit nevében se tudnánk nevezni, oly összetett és mindnyájunk-

ban más hangon zeng, mégis egységes, tiszta harmóniában emelkedik felfelé. Hazaszeretnek hívják ezt, ami ragaszkodást jelent mindenkor, amink van: házunk és földünk, élelmünk, italunk, kedveseink és minden, ami valaha magyar volt. Várakozón állunk ott, hogy érzéseinket elmondják helyettünk.

Valóban megszólal a Levente zenekar, a Magyar Hiszekegyet játsza el. Azután egyenruhás polgárista leány lép az országzászló elé és világos, értelmes hangon mondja el AranyGyörgy

„Uzent a március“ című költeményét, Braun Klára IV. oszt. tanuló volt.

Az ünnepi szónok Gönczy Béla ref. segédlelkész lépett ezután helyére és méltatta a nemzeti ünnep jelentőségét.

A gyomai dalárda énekelte el ezután „Nem, nem, soha“ című hatásos dalát.

Farkasinszky Imre IV. oszt. tanuló elszavalta azután Lévai Habrik István: „Riadó“ című versét férfias erővel.

A levente zenekar még eljátszotta a Himnuszot, amit mi is velük énekelhettünk volna, ha nem szégyelnénk érzéseinket néha alá rejteni.

Azután a testületek katonás elvonulása következett. Örömmel és meghatódva láttuk közöttük a frontharcosokat és a vitézeket.

A frontharcosok egyébként diszörséget tartottak ezen a napon az országzászlónál d. e. 11 órától az ünnepély végéig.

A község minden felekezetének templomában délelőtt ünnepi istentisztelettel emlékeztek meg a hajdani márciusról.

Az állami polg. fiu és leányiskola már előtte való délután nívós műsorú házi ünnepélyen méltatta március 15-ét.

Községünk olvasókörei vacsorával egybekötött ünnepséggel hódoltak elporladt nagyjainknak és örökké élő eszméiknek, a szabadon virágzó nagy Magyarországnak.